

rettes i Ryslinge, lyder jo Trosbekendelsen og en Tilspørgsel til Barnet under en anden Form, og saa døbes der til Faderens, Sønnens og Helligaandens Navn, til de tre store Navne. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at det er det sidste, der har været gældende i Kirkens Praksis for Bedømmelsen af, om en Daab er rettelig udført, og det tror jeg, det er værd, vi siger til hinanden. Det er mig meddelt, at der er Folk her i denne Sal, som er døbt til de tre store Navne og kun til dette, altsaa i Henhold til Afskedsordet til Apostlene om at gaa ud i al Verden og døbe Folkeslagene. Jeg har selv haft det Spørgsmaal under personlig Overvejelse, hvor noget lignende har fundet Sted, og jeg holder mig dèr til Kirkens Praksis gennem de mange Aarhundreder, at naar en Daab er udført til de tre store Navne, saa maa det siges at være en rettelig Daab. Her er det vist rigtigt, at vi staar fast og sikkert, og jeg vil derfor tillade mig, hvis den højtærede Kirkeminister vil lytte til, hvad jeg her har at sige, at advare ham mod at komme for langt ud i Retning af at berøve Daaben det, man kalder dens borgerlige Betydning, og som visselig ikke er af alt for stort et Omfang. Jeg vil gøre, hvad jeg formaar, for at man ikke skal tillægge dette større Betydning, end det har, og at man heller ikke lader saadanne Ting som Kirkebøgerne og lignende komme med. Jeg tror nu ogsaa, man vil være varsom paa det Punkt, bl. a. af den Grund, at der vil komme flere vanskelige Spørgsmaal frem, som kan undgaas, og som jeg tror med Rette kan undgaas.

Den højtærede Socialminister var ude paa en Udflygt. Nu skal jeg prøve, om jeg med mine svage Vinger kan følge ham. Jeg kommer vel til at bære mig ad, som jeg har hørt en lille Fugl bære sig ad: den sætter sig paa Ørnens Ryg, saa stiger Ørnene til Vejrs, og naar den ikke kan længere, flyver den lille Fugl et lille Stykke højere op, og saa kan den bilde sig selv ind, at den har Vingekraft som Ørnen. For det var i Sandhed paa Ørnevinger, den højtærede Socialminister var ude. Han tog først en lille Flugt et Hundrede Aar tilbage til Grundtvig i 1825 og drog sine Slutninger fra Begivenhederne den Gang. Det var jo i Grundtvigs Kampaar, men naar man vil tage Grundtvig til Indtægt, er det dog vist bedst at tage hele hans kirkelige Virksomhed og ikke glemme Slutningen af den. Og det er dog vist uimodsigeligt, at Grundtvig i sine ældre

Manddomsdage og til sin Død advarede sine Venner stærkt imod at træde ud af den danske Folkekirke, han bad dem om at blive inde i den danske Folkekirke saa lang Tid, som det danske Folk vilde give dem Boligret indenfor sit Omraade, fordi han saa, at derved vilde hans Venner og i det hele taget de, der vilde påvirke Folkelivet i kristelig Retning, have de bedste Vilkaar for at faa Folket i Tale, og de vilde undgaa en Vanskelighed, som uimodsigelig er til Stede, naar en Folkekirke gaar over til Frikirke, nemlig at den let kan spalte sig, og naturligvis vil komme til at spalte sig, i flere Lejre. Og paa Grund af Snæverhertethed, paa Grund af, at man lægger større Vægt paa en Enkeltighed end paa Helheden, kandisse Kampe komme til at optage mange flere Kræfter, end godt er, og Kræfter, som under Folkekirkens Forhold kunde bruges i mere udadgaaende Retning. Det forekommer mig, at den Side af Sagen, som den højtærede Socialminister ikke fik saa godt frem, fortjener at drages frem ved denne Lejlighed. Den højtærede Socialminister priste ogsaa den Tid og Tilstand, som vilde komme, naar Staten havde sit og Kirken sit, og de ikke mere behøvede at tage syndeligt Hensyn til hinanden. Jeg mener, at det, jeg allerede har nævnt, viser — og det viser kirkehistoriske Eksempler ogsaa til fulde —, at disse frikirkelige Forhold ogsaa har Vanskeligheder at kæmpe imod, om end Vanskeligheder af en anden Art end dem, som i Øjeblikket er fremme indenfor den danske Folkekirke.

Den højtærede Socialminister foretog ogsaa en lille Flugt ud i Verdensrummet, ikke alene indenfor vort Solsystem, men ind i de andre Solsystemer og derfra ned til de mindste Baciller og talte for Resten for en Del baade kønt og rigtigt om Mennesker, som derigennem søgte at faa et religiøst Fæste, som de kunde føle sig tilpas ved. Men jeg har alligevel ikke rigtig Indtrykket af, at den højtærede Socialminister havde saa stor Tro til det, som han fandt ude i dette store Verdensrum. For da han kom hjem igen fra denne store Udflygt — jeg ved for Resten ikke, om det var ham selv eller andre, der kom hjem —, talte han om Kadaverlyrik og Pjadderfilosofi, og det var jo ikke noget godt og stort Udbytte af en Rejse ud i det dobbelte Verdensrum.

Dermed skal jeg vende tilbage til Lovforslaget. Dette Lovforslag har jo foruden til de Udflygter, jeg her har omtalt, givet Anledning til, at der er blevet Spørgsmaal